

GONIA CZ BOLESŁAW (1899-1997)

Biogram złożony w ramach Powiatowego Konkursu Biograficznego pn. "Bohaterowie II wojny światowej z mojej okolicy".

Autor: Wiktor Jałocha - kl. VIII Szkoła Podstawowa w Zbiersku.

BIOGRAM

Bolesław Goniacz (1899 - 1977)

Pamięć o żołnierzu. Bolesław Goniacz - świadek historii

Bolesław Goniacz przyszedł na świat 23 marca 1899 roku w małej miejscowości Zbiersk. Dorastał w czasach, gdy Polska nie była samodzielnym krajem, więc jego młodość i wczesna dorosłość przypadły na lata pełne zmian i niepokoju. Już jako młody mężczyzna wziął udział w walkach o niepodległość - uczestniczył w wojnie polsko-bolszewickiej w 1920 roku.

Po powrocie z działań wojennych postanowił zdobyć wojskowe wykształcenie. Ukończył Szkołę Podoficerską Drugiej Dywizji Legionów w Chełmie oraz Szkołę Podoficerów Piechoty w Biedrusku, gdzie otrzymał stopień kaprała. Gdy zakończył służbę zawodową, osiedlił się w rodzinnym regionie. Pracował jako konduktor w lokalnej kolei powiatowej, obsługując trasę łączącą Kalisz z Turkiem. Praca dawała mu stabilność, ale los miał wobec niego inne plany.

Gdy wybuchła II wojna światowa, został ponownie powołany do wojska. Pod koniec sierpnia 1939 roku trafił do jednostki stacjonującej na południowo-wschodnich terenach kraju. Po klęskach polskiej armii jego oddział przekroczył granicę i znalazł się na Węgrzech, gdzie żołnierze zostali internowani. Bolesławowi udało się uciec z obozu i przedostać przez Jugosławię do Francji. Tam wstąpił do formujących się polskich oddziałów i walczył w Pierwszej Dywizji Grenadierów. Brał udział między innymi w bitwie pod Lagarde, gdzie Polacy walczyli przeciwko Niemcom. W czasie walk został przez nich pojmany i trafił do niewoli w mieście Saint-Die. Pracował tam przymusowo i przeżył trudny czas - między innymi był leczony z powodu choroby nogi. Po zwolnieniu z niewoli udał się do Lyonu, a następnie do Tuluz, gdzie przeszedł operację oraz rekonwalescencję. Później kontynuował służbę jako żołnierz w jednostce pancernej, która działała razem z innymi polskimi oddziałami na frontach zachodnich.

Po zakończeniu wojny trafił do Anglii razem z wieloma innymi polskimi żołnierzami. Po kilku latach podjął decyzję o powrocie do kraju. Do Zbierska wrócił w lutym 1948 roku, gdzie prowadził skromne życie. Pisał pamiętnik, w którym opisał swoje wojenne doświadczenia — niestety nie wszystko przetrwało, ale zachowane fragmenty pozwalają lepiej poznać jego losy. Bolesław Goniacz zmarł 5 października 1977 roku i został pochowany w Zbiersku. Jego życie to historia człowieka, który pomimo trudności stale działał na rzecz ojczyzny. Pokazał, że odwaga i wytrwałość pomagają przetrwać nawet najtrudniejsze czasy.

UZASADNIENIE

Dlaczego wybrałem Bolesława Goniacza?

Wybrałem Pana Bolesława Goniacza, ponieważ podobnie jak ja, był mieszkańcem Zbierska. Jego historia jest mi szczególnie bliska nie tylko ze względu na lokalny charakter, lecz także dzięki osobistym powiązaniom, Pani Katarzyna Szafrńska, wnuczka pana Goniacza, jest moją sąsiadką. To właśnie dzięki niej miałem okazję poznać wiele niepublikowanych faktów z życia tego niezwykłego człowieka. Przy tworzeniu jego biografii korzystałem nie tylko ze źródeł internetowych, ale przede wszystkim opierałem się na wspomnieniach osób, które znały go osobiście. Rozmowy z rodziną i sąsiadami pozwoliły mi spojrzeć na jego losy z perspektywy codzienności, emocji i wartości, które mu towarzyszyły. Dzięki temu biogram nie jest jedynie zbiorem dat i wydarzeń, lecz próbą oddania ducha człowieka, który mimo trudnych doświadczeń pozostał wierny ojczyźnie i swoim przekonaniom. Pamięć o Bolesławie Goniaczu ma dla mnie szczególne znaczenie — to nie tylko bohater zapisany w dokumentach, ale prawdziwy człowiek, który żył wśród nas, w Zbiersku. Jego historia może być źródłem inspiracji dla młodych ludzi, ucząc ich, czym są odwaga, wytrwałość i poświęcenie.

Autor: Wiktor Jałocha - kl. VIII Szkoła Podstawowa w Zbiersku.

Retusz zdjęć Jakub Multan.